

MARIA STECKIEWICZ

1905 - 1987

Urodziła się w 1905 r. w Wilnie. Rodzicami jej byli Stanisław Steckiewicz i Irena z Kijakowskich, wywodzący się z rodzin ziemiańskich, posiadających swe majątki w okolicach Bieniakon, Konwaliszek i Dukszt.

W 1917 r. wstąpiła do harcerstwa w Finlandii. Maturę zdała w 1925 r. w Wilnie. Studia z zakresu historii odbyła na Uniwersytecie Stefana Batorego, uzyskując magisterium w 1930 r. Była nauczycielką w Gimnazjum ss. Nazaretanek w Wilnie.

W latach 1935-1940 była Komendantką Wileńskiej Chorągwi Harcererek, obejmującej swoim zasięgiem terytorialnym dwa województwa: wileńskie i nowogródzkie.

Wojna zaskoczyła hm. Marię Steckiewicz w Rabsztynie koło Olkusza, gdzie prowadziła kurs podharcemistrzowski. Do Wilna wróciła 9.09.1939 r. Tam, na polecenie prezydenta miasta dra W. Maleszewskiego, kierowała pracami mającymi na celu przygotowanie ludności cywilnej do samoobrony w przypadku ataków lotniczych. W październiku kierowana przez nią, działająca w konspiracji, Komenda Chorągwi nawiązała kontakt z przedstawicielem organizacji wojskowej, o pseudonimie - czy przezwisku nadanym jemu przez harcerki - "Gołębek".

W końcu czerwca 1940 r., zagrożona aresztowaniem, przekazała kierownictwo Chorągwi hm. Katarzynie Piotrowicz, a kontakty z organizacją wojskową hm. Janinie Hlebowicz. Następnie opuściła Wilno. 15.08 była już w Suwałkach, a 1.09 rozpoczęła pracę w Konstancinie jako kierowniczka domu dziecka, w willi "Piaski". W lipcu 1944r. budynek domu "Piaski" został zajęty przez niemiecką radiostację, a jego personel i dzieci wysiedlone. Nową siedzibą domu, pod dawnym kierownictwem Marii Steckiewicz, stało się osiedle szkolne w Rycicach pod Józefowem.

Wcześniej nawiązała ona kontakt z komendantką Pogotowia Harcererek hm. Józefiną Łapińską i weszła w skład jego komendy. W końcu 1940 r. została kierowniczką referatu służby łączności, a w 1941r. objęła kierownictwo referatu kształcenia starszyny. W czasie swojej służby w Komendzie Pogotowia Harcererek zorganizowała 9 kursów podharcemistrzowskich /3- w Domu Dziecka "Corso" w Skolimowie, 2- w Krakowie, 1- w Lublinie i 3- w Kielcach/. Dwukrotnie wyjeżdżała do Wilna w celu utrzymania łączności z Chorągwią Wileńską - najpierw w 1941r. po zajęciu Wilna przez Niemców, następnie w 1942 r. Za drugim razem, realizując zadania powierzone jej przez Komendę Główną AK dotarła do Mińska. W drodze powrotnej, w czerwcu 1942 r. została ze względu na fałszywą przepustkę aresztowana w Małkini. Spędziła pół roku w więzieniu na Pawiaku. Przerzucona bez badania, do polskiego więzienia na Daniłowiczowskiej, została dzięki staraniom hm. J. Łapińskiej zwolniona.

W 1945r. z ramienia Towarzystwa Domów i Prewentoriów Dziecięcych w Krakowie organizowała i prowadziła do końca 1952r. zakłady opieki nad dziećmi na Opolszczyźnie: w Kamieniu, w Opolu i w Żyrowej. W rezultacie zmian spowodowanych niechętnym stosunkiem ówczesnych władz do działalności Towarzystwa, została zmuszona do przerwania tej pracy.

Przeniosła się wówczas do Konstancina, zamieszkując w domu przy ul. /obecnie ul. / . Pracowała nadal w domach opieki nad dziećmi.

Głęboko religijna, oddana była pracy z ludźmi i dla ludzi. Wracając w 1941r. przez "zieloną granicę" z Wilna do Konstancina, na prośbę hm. Władysławy Muzolfowej, zabrała ze sobą nauczycielkę - Żydówkę, Andę Aszkenazy. W Domu Dziecka "Piaski" została ona zatrudniona jako krawcowa, pracowała tam do czasu ewakuacji zakładu przez Niemców na prawy brzeg Wisły, do Józefowa i przetrwała wojnę.

M. Steckiewicz opiekowała się dwoma dziewczętami - wychowankami, aż do czasu ukończenia przez nie studiów i usamodzielnienia się. Mieszkając w Konstancinie razem ze swoją była przełożoną z Komendy Pogotowia Harcerek - hm. Józefiną Łapińską, opiekowała się nią w okresie nie-sprawności, aż do jej śmierci.

Pewnym symbolicznym akcentem związków M. Steckiewicz z harcerstwem był jej udział we współwłasności domu zbudowanego w stylu zakopiańskim na trudno dostępnym stoku koło Czorsztyna, należącego wcześniej do Harcmistrzyni Rzeczypospolitej, założycielki polskiego harcerstwa żeńskiego - Olgi Małkowskiej. Pie

Maria Steckiewicz zmarła w wieku 82 lat 5.08.1987 r. Została pogrzebana na starym cmentarzu w Konstancinie-Skolimowie w grobie swojej matki, zmarłej w 1945 r. nr grobu 508. Pogrzeb odbył się 12.08.1987 r.

Stanisław Steckiewicz

Opracowano na podstawie

- 1/ informacji rodzinnych
 - 2/ artykułów zamieszczonych w pracy zbiorowej "Harcerki 1939-1945. Relacje-pamiętniki /W-wa 1985 PWN/:
- M. Steckiewicz przy współpracy J. Łapińskiej :
O pracy Komendy Pogotowia Harcerek
 - K. Lubliner-Mianowska:
Harcerskie Domy Dziecięce w Konstancinie
 - M. Polakiewicz, M. Steckiewicz :
Służba Pogotowia Harcerek Chorągwi Wileńskiej.